

Opinia
do ustawy o ratyfikacji Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo, przyjętej
podczas III Spotkania Stron Konwencji, Decyzją III/7,
w dniu 4 czerwca 2004 r. w Cavtat.
(druk nr 1347)

I. Cel i przedmiot ustawy

Celem ustawy jest wyrażenie przez Parlament zgody na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo, przyjętej podczas III Spotkania Stron Konwencji, Decyzją III/7, w dniu 4 czerwca 2004 r. w Cavtat.

Konwencja z Espoo została ratyfikowana przez Rzeczpospolitą Polską dnia 12 czerwca 1997 r., weszła zaś w życie w dniu 10 września 1997 r.

Zapisy Konwencji z Espoo zawierają postanowienia tworzące międzynarodowe ramy prawne dla procedury oceny oddziaływania na środowisko, w przypadkach gdy działalność realizowana w jednym państwie zasięgiem oddziaływania obejmuje terytorium innego państwa, mogą powodować znaczące negatywne skutki dla środowiska.

Konwencja nakłada na jej Strony obowiązek poszukiwania wszelkich możliwych do podjęcia środków w celu kontroli, zapobiegania bądź ograniczenia znaczącego, szkodliwego transgranicznego oddziaływania na środowisko.

Do Konwencji z Espoo wprowadzone zostały dwie poprawki.

Pierwsza w 2001 r. miała na celu umożliwienie przystąpienia do Konwencji państwom będącym członkami ONZ, lecz spoza regionu EKG ONZ (**Europejska Komisja Gospodarcza ONZ**) oraz **rozszerzy a definicję "opinii publicznej" – obejmując ni organizacje osób fizycznych lub prawnych.**

Do zasadniczych celów przyjęcia Drugiej poprawki należało przede wszystkim podniesienie znaczenia ocen oddziaływania na środowisko w regionie oraz wzmocnienie współpracy międzynarodowej w tym zakresie w szczególności poprzez:

- umożliwienie Stronom narażonym uczestnictwa w postępowaniu transgranicznym w sprawie oceny oddziaływania na środowisko już na etapie ustalania zakresu dokumentacji przygotowywanej w ramach oceny oddziaływania na środowisko,
- zmodyfikowanie załącznika nr I do Konwencji określającego listę przedsięwzięć obligatoryjnie wymagających oceny oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym.

Należy podkreślić, iż w związku z zatwierdzeniem Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo przez Unię Europejską dnia 18 stycznia 2008 r., jej postanowienia stanowią dla Rzeczypospolitej Polskiej obowiązujące prawo wtórne Unii Europejskiej.

W myśl uzasadnienia do projektu ustawy treść Drugiej poprawki została wprowadzona do krajowego porządku prawnego postanowieniami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.), która to ustawa w art. 111 ust. 1 zapewnia stronom narażonym, udział w sprawach dotyczących oceny oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym na etapie określania zakresu dokumentacji przygotowywanej w ramach oceny oddziaływania na środowisko.

Ponadto należy podkreślić, iż rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. Nr 213, poz. 1397) w pełni uwzględnia załącznik I do Konwencji z Espoo w brzmieniu nadanym Drugą poprawką.

Mając powyższe na uwadze oraz jak wynika z uzasadnienia do projektu ustawy, ratyfikacja Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo na charakter formalny i służy wyrażeniu woli Państwa.

Zgodnie z art. 89 ust. 1 pkt 5 Konstytucji ratyfikacja przez Rzeczpospolitą Polską umowy międzynarodowej dotyczącej spraw uregulowanych w ustawie lub w których Konstytucja wymaga ustawy następuje za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie. Z tych względów zasadnym jest tryb związania Rzeczypospolitej Polskiej Drugą poprawką do Konwencji z Espoo.

Opiniowana ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Przedłożona Senatowi ustawa została uchwalona przez Sejm w efekcie rozpatrzenia rządowego projektu ustawy o ratyfikacji Drugiej poprawki do Konwencji z Espoo, przyjętej

podczas III Spotkania Stron Konwencji, Decyzją III/7, w dniu 4 czerwca 2004 r. w Cavtat (druk sejmowy nr 4384).

I czytanie projektu miało miejsce w dniu 27 lipca 2011 r. w Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa oraz Komisji Spraw Zagranicznych.

Komisje przyjęły sprawozdanie, w którym zaproponowały przyjęcie przez Sejm projektu ustawy w brzmieniu przedłożenia (druk sejmowy nr 4486).

II czytanie miało miejsce na 98. posiedzeniu Sejmu, w dniu 19 sierpnia 2011 r.

Sejm przystąpił niezwłocznie do III czytania. Ustawa została uchwalona na tym samym 98. posiedzeniu Sejmu w dniu 19 sierpnia 2011 r.

III. Uwagi szczególne

Ustawa nie budzi zastrzeżeń legislacyjnych.

Mirosław Reszczyński

legislator